

Arrest

nr. 222 077 van 28 mei 2019
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. PAESEN
Kloosterpoort 21
3960 BREE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat K. PAESEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 december 2013 wordt door de gemeente Maaseik een aankomstverklaring opgesteld waarbij de verzoekende partij wordt toegelaten tot verblijf tot 5 januari 2014.

1.2. Op 10 december 2018 meldt de verzoekende partij zich samen met haar verloofde aan bij de gemeente Bree om inlichtingen in te winnen om te huwen in België.

1.3. Op 18 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Vervallen paspoort en vervallen visum.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene hier verblijft bij zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing zonder voorwerp is. Zij betoogt als volgt:

“Zoals hoger vermeld hebben verzoekende partij en zijn partner mevr. V. (...) een huwelijksaanvraag ingediend bij de stad Bree.

De akte van aangifte werd opgemaakt op 09/01/2019 en de geplande huwelijksdatum is 24/01/2019. (zie stuk 5 + 6)

Indien de termijn van het voorafgaand onderzoek door de Procureur des Konings zou worden verlengd kan de huwelijksdatum eventueel worden verplaatst, doch de uiterste datum is 08/07/2019. (zie stuk 6)

Aangezien verzoekende partij ingevolge het huwelijk op grond van art. 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van rechtswege is toegelaten om meer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven, is het bevel om het grondgebied te verlaten met referentienummer 7776445 in casu zonder voorwerp.

De partner van verzoeker, mevr. V. (...) werkt voltijds zodat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en verzoeker beschikt zodat zij niet ten laste van de openbare overheden vallen, (zie stuk 7)

Omwille van voorgaande redenen verzoekt verzoekende partij de Raad met eerbied om het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) met referentienummer 7776445, uitgaande van de Minister van

Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie en ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 31/12/2018, nietig te verklaren, minstens te schorsen.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat door de verzoekende partij in het verzoekschrift geen rechtsregel wordt aangeduid die door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

2.3. Echter, waar de verzoekende partij betoogt dat zij *“ingevolge het huwelijk op grond van art. 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van rechtswege is toegelaten om meer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven”*, lijkt de verzoekende partij zich te richten tegen het motief dat de intentie om te huwen haar niet automatisch recht op verblijf geeft en te wensen aan te geven dat het bevel omwille van het huwelijk geen voorwerp heeft en aldus niet correct is. Zij lijkt dan ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In zoverre de verzoekende partij aldus meent dat de bestreden beslissing zonder voorwerp is, waarbij zij er op wijst dat zij ingevolge het huwelijk op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet van rechtswege toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, gaat zij er aan voorbij, nog daargelaten de vaststelling dat indien zij zou gehuwd zijn met een Nederlandse onderdane de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn, dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet gehuwd is. Zij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar rechten op verblijfsrechtelijk vlak die eventueel kunnen voortvloeien uit het huwelijk. Het feit dat er een intentie is om te huwen geeft de verzoekende partij niet automatisch recht op verblijf, zoals ook correct gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon de verwerende partij op correcte wijze vaststellen dat een bevel diende te worden afgeleverd aan de verzoekende partij in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet daar de verzoekende partij niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten, nu zij in het bezit is van een vervallen paspoort en een vervallen visum, alsook op correcte wijze wijzen op het feit dat de intentie om te huwen haar niet automatisch recht op verblijf geeft.

Voorts stelt de Raad vast dat uit niets blijkt – ook niet uit de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift en ter terechtzitting gevoegde stukken – dat zij heden gehuwd is en/of over een verblijfsrecht beschikt in België. De verzoekende partij maakt geenszins duidelijk op welke grond heden zou kunnen worden vastgesteld dat de bestreden beslissing ‘zonder voorwerp’ is geworden.

Ten slotte verduidelijkt de verzoekende partij geenszins op welke wijze het feit dat haar partner voltijds werkt zodat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt ten behoeve van zichzelf en de verzoekende partij zodat zij niet ten laste vallen van de openbare overheden, afbreuk doet aan de vaststellingen van de bestreden beslissing.

2.4. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn.

2.5. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER